

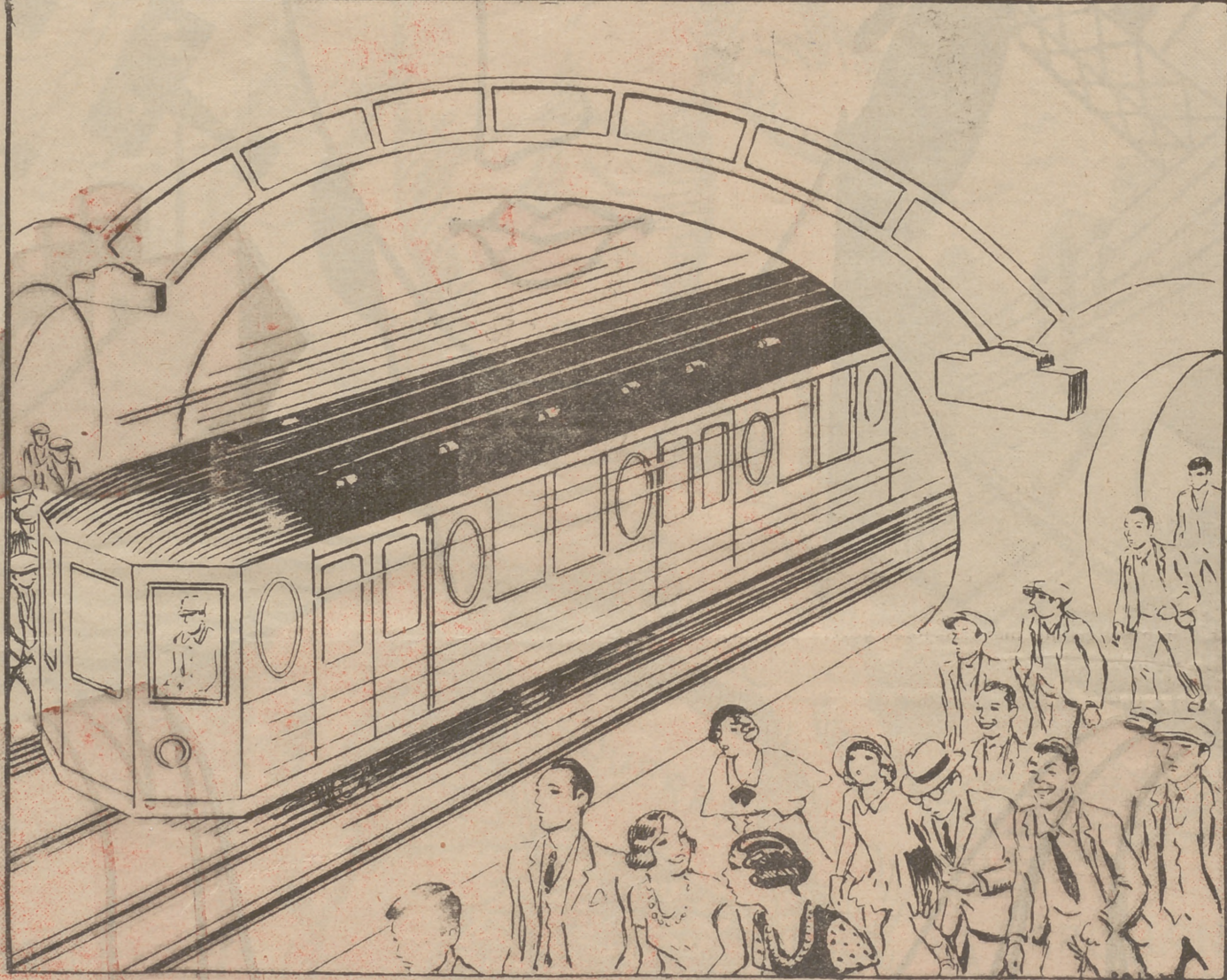
LA CAMPANA DE GRÀCIA

DONES DE CATALUNYA!

FEU QUE ELS VOSTRES HOMES VOTIN L'ESQUERRA!

EL METRO TRANSVERSAL

INAUGURAT EL DIA PRIMER DE JULIOL DE 1932

TARIFES ESPECIALS PER A TREBALLADORS

D'Hospitalet a Sant Martí en quinze minuts - Fixeu-vos bé en les populars tarifes del Metro Transversal

No hi ha com el Metro Transversal, per a rapidesa, economia i comoditat

LA CAMPANA DE GRACIA

PERIÒDIC NACIONALISTA D'ESQUERRA

EDITORIAL

La candidatura tacada de sang

Es la de "Concentració Catalanista Republicana". No molta sang, com correspon a la idiosincràcia dels seus homes, esperits avitaminats, sense grans passions i de virtuts escanyolides, quan en tenen, i de defectes casolans. Mai no arribaran a les explosions tràgiques de la Lliga i la Dreta, que moltes vegades s'han presentat ben xopes de sang obrera i revolucionària, que regalimava paret avall i s'escorria per les voravies, com en els bons temps d'Arlegui i Martínez Anido. No tenen el sentit morbós tan excitat encara, potser per manca d'entrenament. Els recomanem que no s'hi aficionin. No els provaria. El seu candidat per Barcelona, Noguera i Comet, governador civil de Tarragona, ha tingut la gràcia d'envermellar-la amb sang dels nostres pagesos. Nosaltres, gent d'Esquerra i atabalada al dir d'ells, n'hauríem dit desgràcia, i hauríem esborrat el seu nom de la nostra candidatura; però ells ho tenen per un benefici, i ho excusen, i ho lloen àdhuc, i molts d'ells, si poguessin, ho inflarien i, com amb el savó, en farien bombolles amb una palleta, tal com fan els infants.

Es terrible el destí de la gent de la vella Acció Catalana. A les seves mans les coses es trenquen i se fan. Estan exemptes de tota qualitat política, perquè els manca la fe i l'entusiasme que ha de sentir tot home que es proposi realitzar un ideal. No donen escalfor d'humanitat a llurs empreses i pensaments, i això els priva d'audàcia i d'esperit d'aventura, indispensable per a qui vol donar a la seva vida un sentit heròic, sense el qual el polític no és més que un buròcrata.

Sempre cerquen la posició més còmoda. Durant les hores de la Dictadura, estigueren ben asseguts, esperant que els altres fessin la tasca. Per això mereixeren el sobrenom d'Inacció Catalana. Quan vingué la post-Dictadura, sortiren avalotats de llur casa, i acceptaren els llocs que els assenyalà el general Berenguer, sense mirar-ne la procedència ni la companyia. Si assistiren a Sant Sebastià, fou avergonyits i porucs, i després de moltes paraules i de molts esforços perquè s'hi avinguessin. Sempre erren el camí. Quan tot el món polític espanyol i el català revolucionari refusava d'acudir a les eleccions convocades per Berenguer, emprengueren un viatge a Madrid, per tal de consultar llur acord, car ells dubtaven de conformar-se amb la decisió dels altres republicans i catalanistes. Els missatgers sortiren de Barcelona embalats pels homes del Servei de la República, que després han resultat uns mercenaris al servei de la ideologia político-monàrquica. Si visitaren a la presó els que més tard foren govern provisional, prou gran ensurt passaren tots, sobretot els d'aquí. L'Esquerra Republicana de Catalunya els invita a una aliança per les eleccions municipals, i la refusen, car hauria estat un encert. Es fan, després, lacais i escoliastes d'Anguera de Sojo, governador, i l'alaben i exalcen, per tal d'oposar-lo a Macià. D'Anguera de Sojo només n'admiren les males qualitats, la duresa i la severitat, i n'ignoren tota altra virtut.

Avui, trien els homes que tenen d'acompanyar i envernçar llur candidatura, i excepte Baltà, que mereix totes les nostres lloances, i algun altre que han atrapat estemordit, recullen la gent més grisa de la vella política catalana, personalitats encararades i sense suc ni bruc, a les quals la República ha rejuenit un xic i ha donat corda per una temporada. I per arrodonir-ho, a Tarragona s'uneixen amb Marcellí Domingo!

I ara una d'aquestes personalitats els ha tacat de sang catalana, catalaníssima, la candidatura tan laboriosament conjuminada. Prou s'escarracen, ells, per a treure profit d'aquesta sang. I quan es veuen perduts i troben que no els honora, miren de desfer-se'n. Però la sang fou vessada a la seva presència i amb la seva paciència. Des del balcó del Govern Civil, semblant al "Mirador" del senyor Hurtado durant la Dictadura (era al carrer la lluita, senyor Hurtado, i no pas al darrera dels vidres del vostre "Mirador", ben tebi i confortable, amb aquèlla escalforeta de casa!), contemplaven l'espectacle un governador, Noguera i Comet, autor de la gesta, i dos alcaldes seus, el senyor Lloret, de Tarragona, i el senyor Martí i Baiges, de Reus; i més avall, en un altre balconet, llurs aliats, senyor Domingo, ministre, i senyor Nogués, Director de Comerç. Davant de tan magnífics senyors, en honor dels quals semblava que es feia l'intent de matança d'homes, es llüiren els guardians devots. Això sí: atribuïren la malvestat a Macià, que molts quilòmetres més enllà estava rebent l'homenatge catalaníssim dels pobles honrats de les contrades tarragonines.

Senyors d'Acció Catalana: un dels vostres recomanats us ha embrutat la candidatura. Si podíeu recabar una certa tolerància i un discret respecte del poble treballador de Catalunya, ara ni això podeu ja reclamar ni esperar. Retorneu a les vostres llars, i allà, en plena comoditat, rodejats dels parents, dediqueu-vos a altres quefers, car la política no és el vostre fort. Necessita homes d'altre tremp, i d'un esperit més afinat!

Esquerra Republicana de Catalunya i Unió Socialista de Catalunya

CANDIDATURA PER A DIPUTATS DEL PRIMER PARLAMENT DE CATALUNYA

BARCELONA-CIUTAT

FRANCESC MACIA I LLUSSA
 MARTI BARRERA
 NICOLAU BATESTINI I GALUP
 JOAN CASANELLES I IBARZ
 AMADEU COLLDEFORN
 JOSEP DENCAS I PUIGDOLLERS
 JOAN FRONJOSA
 MIQUEL GUINART I CASTELLA
 JOAN LLUHI I VALLESCA
 CARLES PI I SUNYER
 JOAN PUIG I FERRETER
 F. RIBES SOBERANO
 MARTIR ROSSELL VILAR
 ESTANISLAU RUIZ
 JAUME SERRA I HUNTER
 JOAN B. SOLER I BRU
 JOAN SOLER I PLA
 JOSEP TERRADELLES I JOAN
 JOAN TAULER I PALOMERES

BARCELONA-CIRCUMSCRIPCIO

LLUIS COMPANYS I JOVER
 SALVADOR ARMENDARES
 GASPÀR ARMENGOL
 JOAQUIM BILBENY
 LLUIS BRU I JARDI
 PERE COMES I CALVET
 JOAN COMORERA
 JOSEP FONTBERNAT I VERDAGUER
 PERE MESTRES
 JOAN MORA
 FRANCESC RIERA
 JOSEP RIERA I PUNTI
 JOSEP SELVES I CARNER
 JAUME SELLES
 MANUEL SERRA I MORET

GIRONA

FRANCESC ARNAU
 JOAN BANCELLS
 PERE BLASI
 XAVIER CASADEMUNT
 JOAN CASANOVES I MARISTANY
 PERE CEREZO
 LAUREA DALMAU
 A. DOT I ARQUER
 JOSEP FABREGUES
 JOSEP IRLA
 ANTONI XIRAU I PALAU

LLEIDA

FRANCESC MACIA
 ENRIC CANTURRI
 JOSEP COMPANYS
 PERE COROMINES
 JOSEP MARIA ESPANYA
 JAUME MAGRE

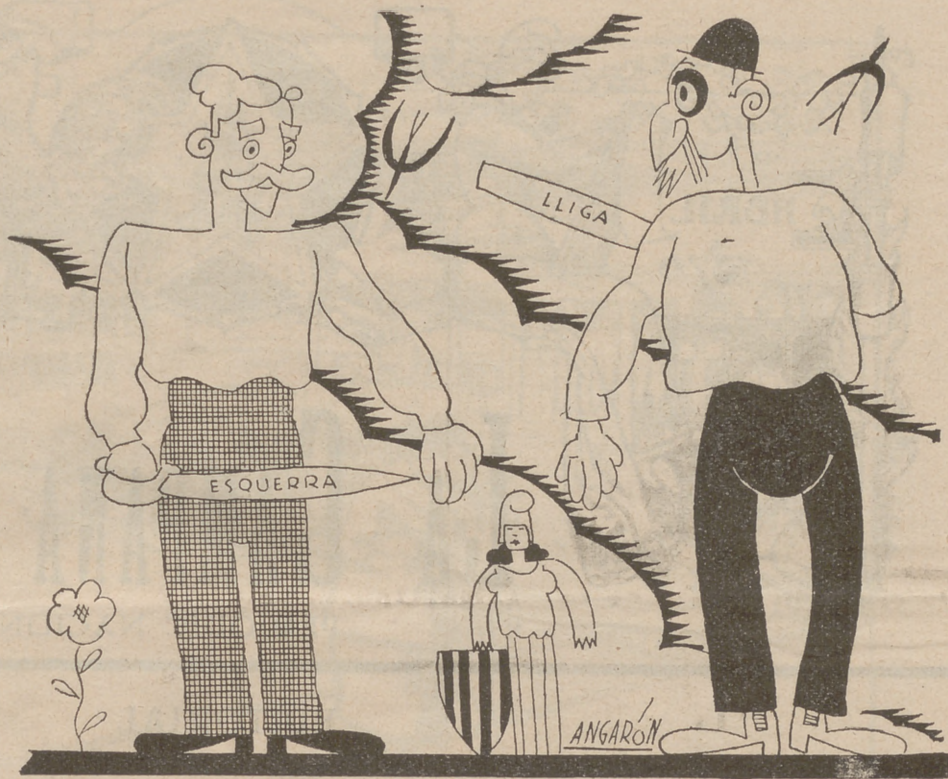
PERE MIES

RICARD PALACIN
 JOAN SAURET
 HUMBERT TORRES
 PERE VIADIU

TARRAGONA

(En coalició amb el Partit Radical Autònom i la Unió Socialista de Catalunya)

VENTURA GASSOL I ROVIRA
 JOSEP ANDREU I ABELLO
 MIQUEL S. CUNILLERA I RIUS
 FRANCESC FARRERES I DURAN
 JOSEP FOLCH I FOLCH
 MANUEL GALES I MARTINEZ
 CARLES GERHARD
 GONÇAL IBARS
 MARTI ROURET I CALLOL
 ANTONI ROVIRA I VIRGILI
 JAUME SIMO I BOFARULL

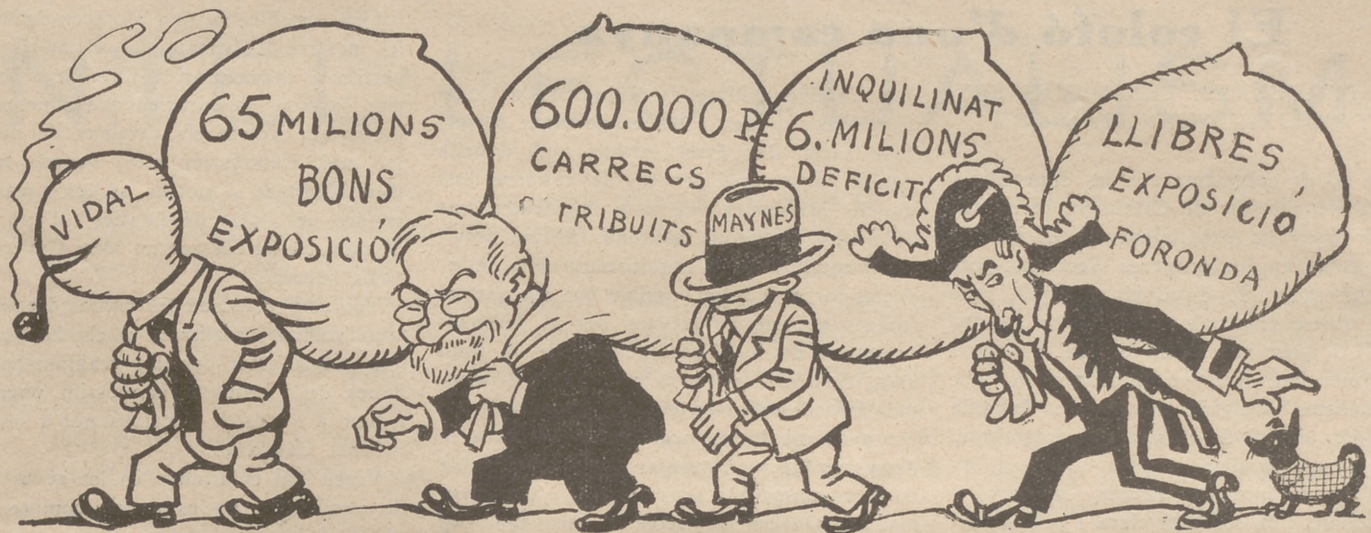

Cambó: — Amb aquesta espasa penso guanyar-vos...
Macià: — Doncs no li veig la «punta».

PARLAMENT DE CATALUNYA

20 Novembre 1932

Manca encara una setmana per celebrar les eleccions de diputats al Parlament de Catalunya, i els patriotes catalans frissen ja per manifestar llur entusiasme republicà i revolucionari. Cal confirmar i ultrapassar la victòria formidable del 12 d'Abril 1931. L'Esquerra Republicana de Catalunya és l'únic partit netament republicà, i el veritable dipositari de les essències polítiques de la Revolució catalanista. Tots els altres, són partits burgesos. I nascuts en temps de la borbonada, amb la qual havien transigit. Visca l'Esquerra!

Els genis financers de la "Lliga Oportunista"

Aparteu-vos, ciutadans, que passa l'home del sac!

Els obrers i les eleccions

Els anarquistes, que amb llur tasca com a orientadors, han portat la discòrdia i la desmembració a la C. N. T., veient esvaïr-se el predomini que tenien damunt la classe obrera i prevalent-se de l'ambient de descrèdit creat en torn dels homes que estan al front de l'Ajuntament i la Generalitat, intensifiquen llur campanya contra la intervenció dels treballadors en la política, temerosos de perdre per complet el control del moviment obrer català.

L'abstencionisme electoral que preconitzen els anarquistes, gairebé sempre de resultats negatius, seria evidentment, en l'actualitat, de funestes conseqüències per als propis obrers.

Si triomfés la Lliga en les properes eleccions, els obrers que no haguessin votat tardarien ben poc a penedir-se d'aquest error, que pagarien molt car.

Encara que l'actuació de l'Esquerra hagués estat tan desastrosa com pretenen els seus adversaris, seria suficient que ens imaginéssim quina fora l'obra de la Lliga, si pogués governar Catalunya, per comprendre l'equivocació deplorable que significaria la inhibició dels obrers.

Deuen tenir en compte aquests que la Lliga és un veritable partit de classe, format per burgesos i servidors de la burgesia per a defensar els interessos d'aquesta, que estan en oberta oposició amb els de l'estament proletari.

No deuen oblidar, tots aquells que contribueixen a l'adveniment de la República, que la diferència de règim a penes seria ostensible si arribessin a governar els que fins els darrers moments foren denotats defensors de la decrepita monarquia. No poden oblidar tampoc els obrers, els ominosos temps en què Martínez Anido feia assassinar llurs companys pels carrers de Barcelona, reverenciat pels sometentistes lliguers.

Indubtablement, molts dels que votaren la candidatura de l'Esquerra i la Unió Socialista, es consideren defraudats per la política que han desenvolupat ambdós partits, que, per l'imperatiu de les circumstàncies,

no s'identifica gaire amb els postulats de llurs programes. També els afers de les immoralitats d'alguns regidors i de la venda de credencials de l'Ajuntament, que tan explotats han estat pels enemics de l'Esquerra, per a llençar damunt ella tota mena d'insídies, malgrat l'actitud d'inflexible austeritat adoptada pel ple del partit, hauran decebut a molts.

Aquests afers, però, han estat precisament una pedra de toc que ha palesat l'honestetat del partit que acabdilla Macià; honestetat que no resideix en gairebé cap altre partit, i menys en els que el precediren en el govern de la ciutat. Perquè seria una candidesa creure que ara ha estat la primera volta que s'han comès immoralitats al Municipi i que s'han venut credencials; el que encara no s'havia vist mai és que s'exigissin responsabilitats i es castigés els culpables.

I encara que s'ha pretès desvirtuar aquest lloable procedir, argüint que els punts eren víctimes innocents o els menys culpables mentre que els principals restaven en la impunitat, hom creu que tals acusacions deuen estar mancades de fonament, quan ningú no s'atreveix a formular càrrecs concrets; i que si tals acusacions poguessin é-

ser provades, per aïts que estiguessin els acusats no escaparien a les sancions.

En fi; els obrers que no creguin encertada o prou avençada la política de l'Esquerra, que votin els comunistes o a qui els plagui; el que llur propi interès els veda és deixar de votar, perquè això podria ocasionar la victòria de la Lliga i el retorn, sota el signe de la República, als temps oprobiosos de la monarquia.

Eugeni PONS

Hipòcrites

La "Lliga Regionalista" i el "Partit Catalanista Republicà" nasqueren i actuaren en temps de la Monarquia. Per tant, són dos partits adaptats a la República. Tant l'un com l'altre tenen tot un seguici d'interessos creats abans del 14 d'Abril de 1931, els quals els priven de reaccionar republicanismament a l'hora actual. Barreja sacristanesca d'advocats, ex-alumnes dels jesuïtes i fills de burgesos, llurs homes no senten l'obra formidable de la Revolució catalanista. L'únic partit que nasqué després de la intame Dictadura, i que a les quaranta vuit hores d'haver triomfat ja havia proclamat la República Catalana, és l'Esquerra Republicana de Catalunya. I ella, que ha obtingut l'Estatut de la nostra autonomia, és la que deu aplicar-lo al Parlament de Catalunya. Cal, doncs, que la nostra victòria del 20 de novembre de 1932 sigui un triomf esclatant i absolut. La "Lliga Regionalista" i el "Partit Catalanista Republicà" fan el joc a les forces castellanistes, enemigues eternes de Catalunya. Si agafeu els homes d'ambdós partits i els tanqueu dintre d'un sac amb els homes de Lerroux i de la F. A. I., no hi trobareu diferència. Tots ells formen el front únic de la contra-revolució. Només l'Esquerra Republicana de Catalunya és digna d'interpretar el nou catalanisme sota el signe de la República. La futura Catalunya lliure, serà de tendències esquerranes, cada dia més accentuades, o no serà. Catalans, republicans, revolucionaris: rebutgeu les candidatures dels enemics hipòcrites de Catalunya. Votau l'Esquerra!

L'advocat Hurtado, burgès del «Mirador»: —Jo vull ésser diputaaat!... Jo vull ésser diputaaat!...

L'Esquerra: —Calla, maco, calla!... Ja et comprarem un «jo jo»!...

El colofó d'una campanya

LES ESQUERRES, TENIM MES SENTIT POLITIC, SENYORA KARR?

Per tal de demostrar que les dones d'Esquerra Republicana de Catalunya tenim raó en dir que "no ens oposàvem a què la dona votés en les properes eleccions, però que per raons de disposicions legals, amb tot el nostre sentiment, aquestes no podrien votar", i quan criticàvem el que les dones que "ens han titllat a nosaltres de "poc nacionalistes" vulguin demanar i demanin al Poder unitari de l'Estat que intervingui en la resolució d'un suposat plet que, en cas d'existir, interessa només Catalunya i els catalans", la contesta clara i precisa del cap del Govern de la República, senyor Azaña, publicada aquests dies, ens ho confirma.

Diu la mentada lletra en un dels seus paràgrafs, que "en éstas primeras elecciones, atendiéndose al Estatuto, la mujer catalana no tendrá voto; ya que las que se celebran han de regirse por iguales normas que las últimas que se hicieron".

I per arribar fins aquesta conseqüència, calia que la senyora Verdaguier i Callís ens fes sortir de la sala on tota la "representació femenina de Catalunya" hi era, segons mots de la senyora Karr, total perquè nosaltres teníem raó?

Avui es poden donar compte, encara que els sàpiga greu, que eren les úniques que estàvem en el cert, les úniques, que clarament véiem el procés dels esdeveniments, i les que sota un punt de vista de responsabilitat de Govern, no podíem fer altra cosa que acatar les disposicions legals sinó volíem estar en franca rebel·lia.

Però, amb tot i haver recorregut a les mides extremes, de premsa espanyola, pagant-la, o atraient l'atenció dels polítics dirigents del país, amb un sentimentalisme ridícul i passat de moda, no ha passat altrament que el que nosaltres havíem predit, encara que els dolgui, i cursin la "nota pregada" mitjançant la intervenció de la Secció Femenina de la Lliga Regionalista, i totes les dones de Catalunya representants de l'esperit dretista que avui ploren llàgrimes de còdril perquè no poden coadjuvar a l'obra de les dretes, car els sembla així que ells guanyarien les properes eleccions.

Però obliden una cosa, en el seu afany morbós i inútil, i és que si la dona hagués votat, aquesta vegada també haurien perdut, perquè és molt més important del que es creuen, la majoria del poble esquerrà femení. Que si els homes de les dretes són una minoria, amb les mateixes proporcions que la dona és majoria, és majoria en les esquerres, i això faria també impossible el seu triomf.

No tenim d'oblidar que, per Catalunya aquestes eleccions tenen la mateixa importància que les del 12 d'abril. És indispensable que guanyin les Esquerres perquè vo-

lem Catalunya lliure de prejudicis; la Constitució nostra deu ésser esquerrana; la justícia social deu ésser servida amb aquella equitat necessària per tal de resoldre tots aquells problemes que avui impedeixen que la nostra economia nacional estigui totalment equilibrada; el raquitisme polític de les dretes tornaria a fer possible que els nostres infants es veiessin privats, per al desenvolupament de llur intel·ligència, de la llum clara dels nous sistemes pedagògics i racionals mètodes d'ensenyament; tornaria el poble a la incultura; negarien els drets a la dona, perquè no interessa pas que el poble conegui massa els seus deures, i per això, mai cap Govern de dretes ha reconegut cap dret, a no ésser per una imposició o per una necessitat d'ell mateix. Aquestes Escoles, avui plenes d'infants del poble, és buidarien per a posar-hi els jesuïtes novament. Tornarien els automòbils a fer cua davant d'aquests palaus i els infants humils tornarien a ésser vexats pel luxe i la caritat cristiana (?). No es fixarien pas massa amb si els impostos són gravosos pel poble; caldria només que nivellessin el pressupost per tal d'ésser imposats seguidament. Tornaria la disbauxa del tràfic pel carrers i els atropellaments a desdir, sense regulació de cap mena, i creixeria altra vegada la xifra estadística dels accidents.

El caciquisme tornaria a imperar de la manera més denigrant i vexatòria.

Què voldria dir que Espanya tingués una Constitució esquerrana i liberal? Ells ací voldrien ésser revisionistes.

Candidats de la Lliga

—Com que jo no me la posaria, la regalaré a l'ex-comte de Güell...

Què significaria que el reconeixement de les nostres Llibertats fos el moillo per a perfilar i estructurar la Catalunya dels nostres somnis? Ja curarien que aquesta Catalunya que volem els catalans de debó, no fos mai. Expoliarien altra vegada les nostres llibertats, i potser se les tornarien a vendre pel "plat de lleties" d'una casaca de ministre, el dia que un altre Govern substituís l'actual.

Tot això defensen les dames dretistes, tot això voldrien realitzar, o els ho semblava que podria ésser possible realitzar-ho, si les dones de Catalunya haguéssim pogut contribuir a aquestes eleccions per a les Constituents Catalanes.

Viuen tan enlairades en les seves "torres de vori", que no es donen compte que el poble s'educa cívicament, i que avui no és tan fàcil enganyar-lo com ahir. Que la dona, precisament és la qui toca les conseqüències immediates quan governen les dretes, perquè tot seguit veu minvar la llibertat, suprimir la cultura i augmentar els impostos que tenen d'afavorir el "trusts" i les grans "empreses".

La nostra consciència femenina, no tan educada cívicament om la de l'home, viu però de realitats, i sap que són molts els infants que van a l'escola que abans no hi anaven. Que els homes que governen no han deixat mai d'estar en contacte amb el poble. Que varen prometre una Revolució i aquesta s'està portant a cap, realitzant per Espanya la República i per Catalunya l'Autonomia. Que aquesta no tindria cap raó d'ésser, sinó fos completament amb la Constitució esquerrana, que té de donar-li forma i vitalitat, i que aquesta no pot ésser realitzada per ningú més llevat dels homes d'Esquerra Republicana de Catalunya, que mai no han defraudat en llurs promeses.

Que no votem les dones i no podem ajudar? Cal sentir-se tan sols membre de la societat per desitjar intervenir d'una manera directa en aquestes eleccions, que volen el triomf per al poble.

Qui pot negar, i ni tan sols discutir, l'influència femenina en tots els ordres de la vida d'un home? Ningú. El nostre poder de persuasió, si no és immediat, arriba a convèncer, i nosaltres les dones d'esquerra som les més indicades per a contribuir a fer possible la realitat que ens donarà el triomf del dia 20 de novembre, data en la qual s'obrirà la primera pàgina d'or de la Catalunya alliberada.

Maria Teresa GIBERT

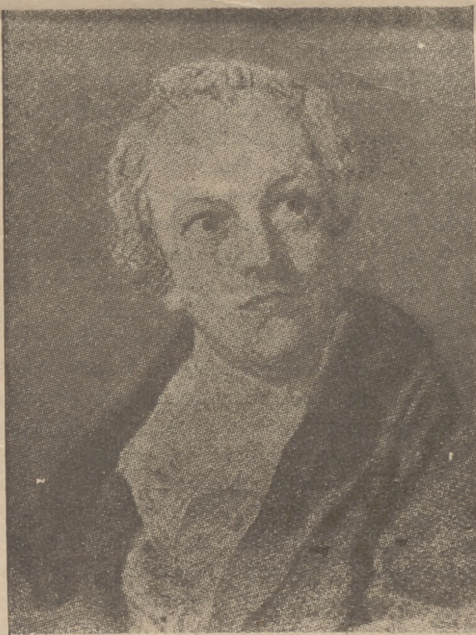
Subscriuiu-vos a
Ràdio Barcelona
Casp, 12 - BARCELONA

VOTEU L'ESQUERRA

INTEL·LECTUALISME

William Blake nasqué a Londres el 28 de novembre de 1757 i morí a la mateixa ciutat el 12 d'agost de 1828. Era fill d'un botiguer, venedor de capells, i essent noi començà a escriure versos i a dibuixar. El seu pare el féu entrar a casa del gravador James Basire i aquest li encarregà la còpia de les principals antiguitats de l'abadia de Westminster i d'altres vells edificis, ocupació que exercí una influència incisiva i corrosiva en la jove imaginació melancòlica de William Blake. En aquesta època de la seva vida gravà nombroses il·lustracions per a llibres, segons dibuixos de Stothard i propis. L'any 1783 va enamorar-se i casar-se a gust i visqué feliç entre l'amor i les visions, aquelles visions úniques de Blake, que eren com la contrapartida ultraterrena de la seva benaurança terrenal. Per alliberar-se en part d'aquesta interior vida allucinant (tota l'obra sobreal de Blake és un assaig d'alliberament d'aquest món de visions) escriví i publicà el primer opuscle, "Poetical Sketches" (1783), recull esporgat dels seus poemes escrits entre els dotze i els vint anys. Desproveït econòmicament per a pagar les despeses d'impressió dels seus llibres, es convertí en editor d'ell mateix i imaginà un tiratge de la seva escriptura en relleu damunt plaques de coure. Compagüé i publicà, segons aquest procediment, els "Songs of innocence", decorats amb els seus dibuixos (1789), obra curiosíssima que obtingué un gran èxit, i encoratjat pels pocs amics que ja creien en ell i l'ajudaven, publicà en la mateixa forma "Books of prophecy" (1791), "Gates of paradise" (1793), "América, a prophecy" (1793), "Europe, a prophecy" (1794) i "Songs of Experience" (1794). Durant aquests anys el seu nom havia adquirit fama com a pintor, gravador i poeta. Concorregué a diverses exposicions de l'Acadèmia Reial, en les quals exhibí pintures alegòriques, històriques i religioses. L'any 1797 començà una edició, amb il·lustracions seves, de les "Nights" de Young, que deixà inacabada. L'any 1799 publicà "The Marriage of heaven and hell", i se n'anà a viure a Felpham amb el poeta Hayley. Allí féu dibuixos per a ell i pintà alguns retrats. Tornà a Londres al cap de tres anys. Obtingué un gran èxit d'admiraació amb els seus quaranta dibuixos gravats per

Schiavonetti, il·lustrant una edició del poema de Robert Blair "The Grave" (1808) i amb la gran estampa del "Pilgrimage of Canterbury" (809). Mentrestant, composava, il·lustrava i imprimia poemes estranys, ultrareals, saturats d'un obscur misticisme, angèlicament i gegantinament lírics: "Jerusalem, the emanation of the Geant Albion", "Milton" (1804), "Job" (1826), etc.

William Blake (el veritable cognom del qual sembla que era O'Neil), ultra les lliçons del gravador Basire, rebé les de l'escultor Flaxmann i del pintor Tusei. Aquestes tres influències ideals foren coronades per la més viva, car era influència d'amor real, de Caterina Bontcher, la seva muller, la "Caterina dels ulls de nit", com ell l'anomenava. Ella influí definitivament en l'esdevenidor de William Blake, i ell li ensenyà la tècnica del gravat, amb tal perfecció que gairebé totes les obres il·lustrades de Blake són d'ell i la seva muller.

S'ha parlat molt del visionarisme i del món sobreal de William Blake. Ell mateix afirmava, plenament convençut, que vivia en contacte i en conversa sobrenatural amb els grans filòsofs i literats d'altre temps, entre ells Homer, Virgili, Dant i Milton. En realitat, es tracta d'un home que tenia un enorme talent imaginatiu, amb una gran força d'assimilació i transformació, tan viva

que el feia ésser sempre un ultra-original. Tanmateix, a ningú no escaparà, àdhuc a simple vista, el miquelangelisme profundíssim de la seva psicologia lírica, tant en la poesia com en el gravat. Les seves figures de visió semblen deformades i extravagants, però tenen un atractiu misteriós i un fosforeig de més enllà indefugible. Com a líric verbal, el seu estil és d'un anglès ben poètic tradicional (segurament per excés d'originalitat en el joc expressiu), àdhuc incorrecte i bastant ampulós, ple d'obscuritats i àdhuc de fragments incomprensibles, saturat d'imatges de jerarquia bíblica passades pel Londres del segle XVIII, però nimbades de fascinació i d'arielisme dantesc, com una garba d'essències d'espectres de prismes. William Blake, a desgrat de la seva producció incessant durant tota la vida, morí obscurament, pobre i semi oblidat. Ell mateix es considerava, resignadament, "un màrtir de l'art". La nostra època ha descobert l'home i l'obra i l'ha tret de nou a plena llum. Els sobrealistes incorporen William Blake a llur tradició de revolucionaris universals i troben en la seva obra una ampla font de documents. En realitat, i situant Blake al lloc que li pertoca dins el nostre personal acadèmisme sistemàtic, veiem i trobem en ell un cànon magnífic de lirisme etern, de lirisme pel lirisme, de món sobreal de somni superador de la simple matèria morta de món real, i, en definitiva, de contorn d'orient elevador i sublimador de la seva interna feixuga matèria d'occident. El romanticisme de fons, tancat, com en un estoig de llum, en el classicisme de forma, situa William Blake dins la tradició del nostre concepte de l'acadèmisme rigidament sistemàtic, de pura Escola intel·lectualista.

"Les noces del cel i de l'infern" ("The Marriage of heaven and hell") (1790), tenen totes les característiques essencials del líric misticisme imaginatiu de William Blake. Entre la "Bíblia" i la "Divina Comèdia", "Les noces del cel i de l'infern" són com una ventada de foc rica en espurnes que es tornen imatges i en cendres que es tornen paraules. Document admirable per a ajudar a esvaïr el pseudo-líric popularisme crònic dels catalans actuals.

A. ESCLASANS

VOTEU L'ESQUERRA

La vida escandalosa de l'Ajuntament

"La Publicitat", que patrocina la candidatura de l'inepte Noguera i Comet, i de tots els ineptes i esverats que ha pogut recollir, publicà diumenge passat una menxeta que diu: "Els electors diran si volen que la Generalitat de Catalunya sigui com l'Ajuntament de Barcelona". Conformes. Però cal que el diari dels aficionats a la política, dels homes sense vibració ni apassionament noble, incapaçs d'un esforç continuat i intents com no sigui per fer surar llur vanitat, digui com era l'Ajuntament quan els seus amics l'intervenien com afiliats a la Lliga, o, ja desmamats, en nom d'aquella Acció Catalana, de tan trist record.

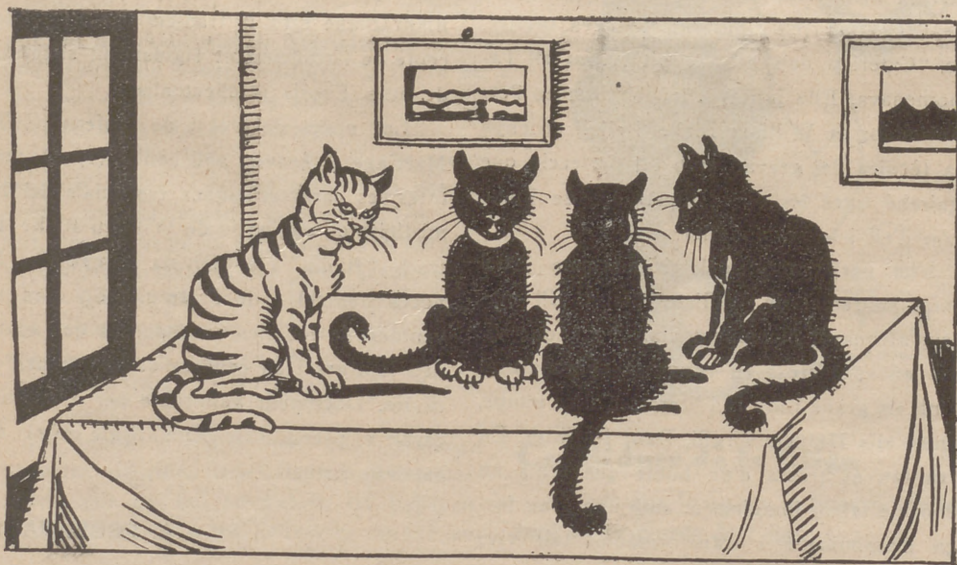
Nosaltres hem donat dades i xifres completes, i el tinent d'alcalde senyor Vilalta les eixampla i n'enumera de noves en les seves conferències tan ben documentades. Per què no les publica "La Publicitat", ni reproduïx les nostres xifres o documents, com o fa amb tant d'amor amb tots els articles, gasetilles i entrefilets que ens ataquen, malgrat siguin ximpleries i vinguin de periòdics tan desacreditats com "La Tierra", òrgan dels senglars? Aleshores el ciutadà sabia com era un Ajuntament influït pels Nicolau d'Olwer, Massot, Barbey o Martí Esteve. No les reproduïx ni contesta, com tampoc les contesta "La Veu de Catalunya" ni cap dels nostres enemics. En primer lloc, perquè no tenen raons a oposar-hi. Després, perquè malgrat siguin destres en tergiversar les coses, com els mals advocats, temen que els seus electors, a desgrat que els creguin amb el clatell ple de llana, s'adonessin que mentre manaven ells, l'Ajuntament era un país de Xauxa per als rics, per als banquers

i les grans empreses i els propietaris, una càrrega pesada per al miserios, l'obrer i l'home de la classe mitjana, que tenia que pagar tot el pressupost municipal.

Per què no han reproduït tampoc els articles publicats en els periòdics, respecte als comptes de l'any 1930, de la Comissió de Cultura, la responsabilitat de la qual cau de ple damunt el seu President, aleshores senyor Massot, amb la complicitat del partit i dels regidors del mateix partit, senyors Xicoy, Jover, Coll i Rodés i Esteve? Cal que ho sàpiga tota la ciutat com manegaven la seva Hisenda els homes dirigents i responsables d'Acció Catalana. A Cultura hi ha encara 342.000 pessetes gastades per Colònies Escolars i de les quals manquen comprovants. No volem dir que hi hagi hagut filtració ni malversació (no som tan plebeïament malpensats com els homes de "La Publi"), però sí un desori administratiu que en encomanar-se excusaria disbauxes i trafigues, o, quan no, trasbalsaria tota la comptabilitat municipal, amb les conseqüències funestes que tal procedir comportaria. Per què no li diuen al poble de Catalunya que sota el manament d'Acció Catalana les despeses de l'Ajuntament es feien a la babalà i sense solta ni volta? Que el senyor Massot no pot ara explicar ni demostrar com es gastaren els cabals ciutadans durant la seva presidència, i que això és la norma que prediquen i la que emprarien els homes de la candidatura de "Concentració Catalanista Republicana" (a part del procediment Noguera i Comet, d'afuseïlar els nostres pagesos)? I, repetim-ho, no creiem que hi hagi immoralitats ni actes delictius, sinó mala

administració, incapacitat absoluta i perfectament demostrada tantes vegades com s'ha posat a prova, badoqueria ben manifesta en totes les actuacions dels seus homes, com n'és exemple el pas gris i desassenyat de Nicolau d'Olwer i els seus companys Barbey, Raventós i Cuito pel Ministeri d'Economia (els nostres pagesos abandonats i vexats pel tractat amb França, avalen les nostres paraules).

Però encara hi ha més per pintar un Ajuntament manat per Acció Catalana i la Lliga Regionalista, que és la seva parella. Apart la venda d'empleus, vella i consentida, quan no explotada, i que l'Esquerra ha tallat per sempre mentre ella mani, existeix el plet dels emboscats. L'Aymamí Baudina en féu un plat fort en un article recent. Assegurava que avui existeixen uns tres-cents emboscats a l'Ajuntament. Això és fals. Aymamí Baudina ha estat mal informat o exagera a gratient. A l'Ajuntament hi ha molts menys emboscats que en èpoques anteriors. Persona ben informada de la Casa afirma que no passen gaire de vint-i-cinc. Gràcies a l'acció de l'Esquerra, àdhuc aquests vint-i-cinc acabaran i retornaran al treball pel qual foren nomenats. Però d'això dels emboscats cal parlar-ne, car és un tema que es presta a estudiar-ne els antecedents. Alguns ciutadans recordaran la campanya que es féu l'any 1919 contra aquesta tara administrativa. L'Associació d'Obrers i Empleats del Municipi s'emprenquè la tasca de moralitzar la burocràcia municipal i donar una llista de gent que cobrava i no treballava. Calculava l'Associació que hi havia aleshores uns set-cents emboscats. La primera llista que lliurà a l'alcalde s'apropava al centenar, i en tenia moltes més de preparades, i encara no havia acabat el recompte de bon tros. Es portà l'assumpte al carrer, se'n parlà al Consistori, i el resultat fou que els emboscats continuaren tan emboscats com abans, i la Junta de l'Associació que s'havia emprès la tasca depuradora va sortir-ne amb les mans al cap. Eren regidors d'aquell Ajuntament els senyors Coll i Rodés, Jordà, Puig i Esteve, Xicoy, Jover i Nicolau d'Olwer, que l'any 1922 fundaren Acció Catalana. Decepcionada l'activitat moralitzadora de l'Associació d'Obrers i Empleats municipals, vençuda la Junta que la proposà, els Ajuntaments successius toleraren i avivaren els emboscats, amb greu perjudici dels ciutadans, i en aquells Ajuntaments Acció Catalana i la Lliga Regionalista predominaven en absolut. Però això entrava perfectament dins les normes del partit, s'adeïa en absolut amb la seva mentalitat i amb la seva moral l'entremaliadura de Massot, de nomenar cent mestres sense escola ni tasca a fer, i gastant dels béns ciutadans mig milió de pessetes. Com s'adeïen també amb la seva moral i mentalitat les badoqueries ad-

**Junta General Extraordinària
del Partit Catalanista Republicà**

Nicolau d'Olwer, Barbey, Raventós i Cuito,
«Los Cuatro de Infantería».

ministratives d'un Massot, que no pot explicar despeses, o les badoqueries ministerials d'un Nicolau d'Olwer, que la única tasca que fa (fou el ministre que mai no presentà cap problema a resolució; era, en els Consells, el convidat mut) és contra els nostres pagesos; com s'hi adiuen les cruculències d'un Anguera de Sojo, governador de pit estret i cor eixut, tot ell eixerreit per la lletra de la llei; i la petulància còmico-recreativa d'un senyor Amadeu Hurtado, i la inèpcia congènita i universalment reconeguda d'un Noguer i Comet.

Tenen raó els aprenents de polític de "La Publicitat" (en altre temps en deien "La Perdida"; caldrà reviscolar el nom?). El poble té de dir si vol la Generalitat com l'Ajuntament de Barcelona. Però quin Ajuntament? Perquè cal fer avinent que en mans de la Lliga Regionalista i d'Acció Catalana (els radicals no cal esmentar-los) llençava paper de Deute contínuament, endogalant la ciutat; i en canvi no pagaven els rics propietaris la plus-vàlua ni les millores ni l'impost per solars; ni els de Sarrià les càrregues que els pertocquen; ni els convents els arbitris municipals; i les grans empreses, com el Frontón, amb un contracte de 40.000 pessetes, pagaven un arbitri que en produirà 800.000 (760.000 de ganàncies pels empresaris); i el concert per aviram, caça i ous, com ha demostrat Vilalta, donava com a màxim 1.200.000 pessetes; i l'Ajuntament de la Dictadura (fins aquests tenien pit d'esmenar-los la plana) per administració directa recaptà 3.477.000 pessetes; i es perllongava per deu anys més el contracte de Neteja, iessiu per l'Ajuntament; es votaven els passos a nivell, que importen 42 milions, a desgrat de la penúria dels cabals municipals; les despeses municipals no necessitaven ni comprovants ni explicacions; foren nomenats cent mestres, només per passejar-se; els emboscats eren a centenars; la venda de credencials era explotada per uns directament i per altres la seva tolerància era a canvi de reciprocitat en altres afers.

I l'Esquerra ha hagut d'esmenar aquestes malifetes i de posar ordre i concert a la Hisenda municipal, rebaixant el dèficit. En canvi, ha augmentat el nombre d'infants que van a l'escola, de 1.380 a 22.000 (els hotels de la Plaça d'Espanya n'encabeixen, ells sols, 3.000) i en nodreix cada dia 2.100 més que abans, i n'ha enviat 3.000 a Colònies Escolars. I es preocupa de construir ben aviat cases barates i de fer totes aquelles millores que beneficien l'obrer i de les quals ells mai no se n'havien ocupat. I si bé ha fet pagar els rics, ha condonat als pobres l'impost de lloguer, fent que estiguin exemptes els pisos inferiors a cent cinquanta pessetes mensuals. I ha acabat per sempre la venda d'empleus, fent avinent als ciutadans que és un acte delictiu, que ultra ésser innoble comporta perills al que ho intenta. I és el partit que, per sospita d'immoralitats, ha separat de la majoria cinc regidors, perdent per tant l'hegemonia municipal.

Que parlin clar totes aquestes coses, i que descriguin i reviscolin en la memòria dels ciutadans la gesta gloriosa d'aquella expulsió per la Dictadura, sense que cap ni un s'aixequés a protestar; i que se'ls vegi com se n'anaren eixerreits amb la cua entre cames i la vergonya per terra, després de la

puntada de peu d'un general. I com sota un altre general i una altra Dictadura, acceptaren uns càrrecs de regidors governatius, barrejats amb elements estranys al sufragi popular, trepitjant encara més aquella

vergonya que havien oblidat l'any 1923.

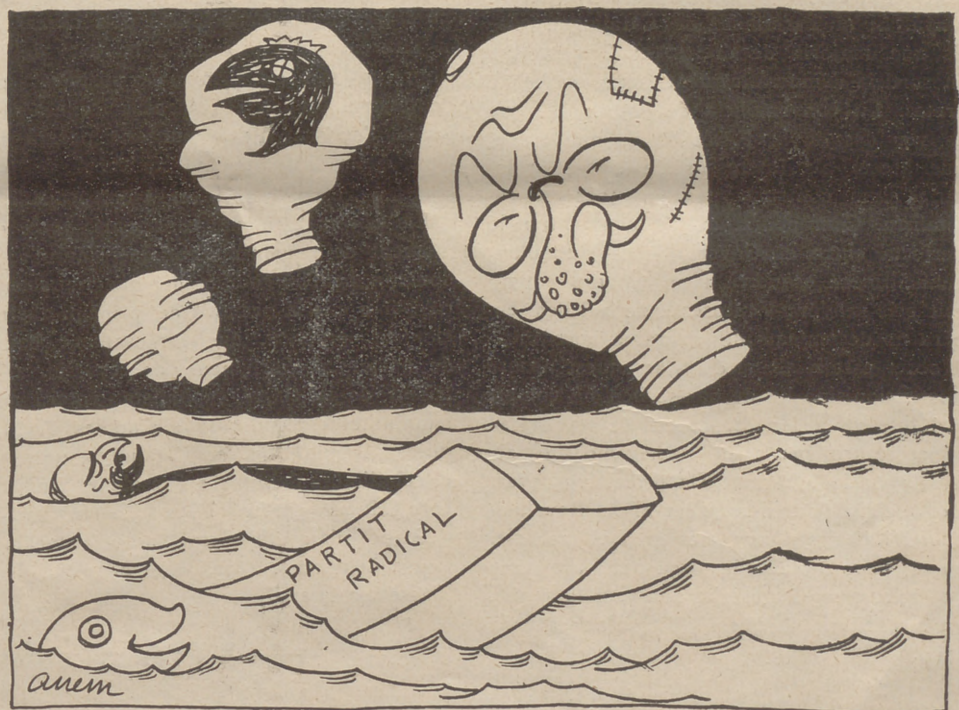
Diguin-li, diguin-li tot això, a llurs electors i futurs votants, i veuran què trien!

X. X. X.

Els jesuïtes davant les eleccions

La "Lliga Regionalista" i el "Partit Catalanista Republicà" (a) "Acció Catalana" (a) "La Lligueta", han fet públiques llurs candidatures per a les eleccions de diputats al primer Parlament de Catalunya. Amb dues candidatures són una perfecta victòria dels jesuïtisme polític. Tant en l'una com en l'altra hi han molts vius, però hi ha també alguns morts. Per exemple: a la Lliga, hi ha el pobre senyor Puig i Cadafalch, que ell mateix, sense que ningú li demanés, en una conferència pública, va dir un dia "ara us està parlant un mort". És veu que hi ha cadàvers que encara caminen. Que el Déu de la Lliga l'hagi ben perdonat. A la d'Acció Catalana hi ha el pobre senyor Hurtado, que és un mort ressuscitat, i ressuscitat per aquesta Esquerra que ara ell ha atacat i insultat tan baixament. Crieu corbs i us treuran els ulls. La hipocresia crònica, el jesuïtisme sistemàtic dels monàrquics declarats de la Lliga i vergonyants de la Lligueta, no serà rectificada mai. Abunden en abdues candidatures els advocats, i això és un símptoma. La tara pitjor del catalanisme

anterior al 14 d'Abril de 1931, era l'excès d'advocats i d'ex-seminaristes. I aquesta tara persisteix encara. Tant la Lliga Regionalista com Acció Catalana són partits de dreta, i per tant de tendències conservadores. Res pot esperar Catalunya d'aquesta mena de genteta. La Revolució catalanista no compta avui més que amb un partit netament català, republicà i revolucionari: l'Esquerra. Cal que el nostre cos electoral sàpiga veure-ho ben clar, i refusi els vots als homes de "La Veu" i de "La Publi". Hi ha una dita que diu: "Advocat i home de bé, no pot ser". Les dues candidatures de dreta són plenes de noms d'advocats. No cal dir res més. Són advocats, són hipòcrites i són monàrquics. Que les votin, si volen, els jesuïtes, els tenebrosos seguidors de Sant Ignasi, els homes que tenien l'anticatalanisme a l'ordre del dia i que perseguïen aferrissadament tot allò que trascendeix a català. Cap català de bona fe no votarà aquelles candidatures. Catalans, republicans, revolucionaris: Voteu íntegra la candidatura de l'Esquerra Republicana de Catalunya!

Lliga Oportunist, Acció Jesuítica, Partit Radical

Tots es desinflen. L'un darrera l'altre, han d'anar a l'aigua definitivament. Visca l'Esquerra!

La llàntia de l'odi

—Diu en Marcel·lí que se'ns vol menjar vius.
—«Que festivo es este Domingo!...»

Davant les eleccions

L'ABSTENCIONISME SUICIDA

Les organitzacions sindicals afectes a la F. A. I. han donat l'ordre de l'abstenció, en la propera lluita electoral del dia vint, a tots els seus afiliats. I bé, què significa per aquests obrers el compliment d'aquesta tan poc meditada resolució? L'obrer català, es troba avui recolzat per la formidable obra social revolucionària del Govern de la República. Amb l'Estatut es concedeix com a facultat d'execució al Govern de la Generalitat l'aplicació de les lleis socials a Catalunya. Si al Parlament de Catalunya existís una majoria de dretes, el Govern que en sortiria democràticament, seria també de dretes. La conveniència de l'obrer pel que es veu des de la F. A. I., és que tot el que afecta als interessos de classe proletària sigui controlat per l'aristocràcia capitalista. Com podria existir una conjunció perfecta entre el Govern de la República, eminentment esquerrà i un Govern constituït pels senyors Ventoses... de la Lliga, encara no desmamats de la tirania borbònica? L'obrer català, abans d'acatar aquest absurd abstencionisme ha de dar-se ben bé compte del que va a fer. El triomf de les dretes, representaria per a ell, la negació més absoluta de la llibertat. Els proletaris davant de la Lliga creurien posar-hi la Revolució social i el desengany més gros el trobarien quan, enfront d'ells, la força pública els destruiria. Sang i misèria, heus ací la rèplica que resultaria d'aquest abstencionisme suïcida.

Esquerra Republicana de Catalunya, partit eminentment obrerista, ha d'ésser l'únic que podrà portar a la pràctica els principis de llibertat social, avui solament teoritzats. L'assegurança en cas d'enfermetat, accident, atur forçós, vellesa i mort de l'obrer; l'estructuració racional de les normes de treball de la dona i dels adolescents, la protecció a la maternitat, la jornada de treball i salari mínim; les vacances anuals obligatòries i remunerades; les instauracions de cooperació en ordre del consum, producció i treball; la participació dels obrers en la direcció, administració i benefici de les empreses, són els principals postulats que l'Esquerra Republicana fa seus i que a despit de l'oposició de la burgesia posarà davant d'ells la immediata aplicació de tots aquests preceptes de defensa del proletariat.

Els obrers catalans, conscients, però, del moment de responsabilitat que s'apropa, es donaran ben bé compte del que representaria per o ells la pràctica del principi abstencionista, pràctica, que forçosament hauria de portar al Parlament de Catalunya el triomf de la classe capitalista, votarà amb unanimitat esplendorosa als homes de l'Esquerra Republicana de Catalunya, que sota el cabdillatge del nostre President, En Francesc Macià, portarà a cap la instauració dels postulats obreristes més avançats i consegüentment la pau i el benestar de la classe proletària.

Francesc PADRÓS i BIGAS

Documents

"Luz", de Madrid, publicà un interessant reportatge de Ginès Ganga, sobre la vida que fan els conspiradors monàrquics a França. El copiem a continuació:

"Quiénes forman el Comité dirigente.—Conspiradores de café.—La falsa documentación de Martínez Anido.—Los pistoleros que le sirven de escolta

Después de nuestra rápida y optimista visita a España nos hemos detenido en el Mediodía de Francia para enterarnos de la actuación de los monárquicos que no se avienen al nuevo estado de cosas.

Ya en Hendaya nos encontramos un viejo amigo, gran conocedor de los medios españoles, y con el que nos une una sólida amistad, de mis años de lector en la Universidad de Toulouse. Es él quien, a cambio de silenciar su nombre, nos guía y nos informa de la vida y andanzas de estos conspiradores de opereta.

Aquí tenemos, nos dice, unos cuatrocientos monárquicos, que se divierten haciendo como que conspiran. En realidad su labor se reduce a murmuraciones de patio de vecindad, desprestigiando a los hombres de la República. En su mayoría son políticos de la dictadura, algunos aristócratas y unos cuantos militares retirados.

—¿...?

—Sí; tienen un Comité, formado por Calvo Sotelo, que se vino de Portugal; Vallellano, Goicochea, que ya está detenido en España, y el general Ponte, que parece que hace de cabecilla. A Calvo Sotelo y Vallellano el Gobierno francés les ha obligado a internarse al norte del Loira, y al general Ponte, a quien trajo aquí el aviador Ansaldo, se le dará también pronto la orden de pasar la línea del Loira. Con ellos trabajan de segundones algunos aristócratas, com el barón de Segur, el marqués de Valdesevilla, el conde de Arcentales y algunos otros.

—¿...?

—¡Ca! No lo crea usted; no tiene dinero. No hay quien dé un céntimo para la contrarrevolución; ellos saben bien que las uvas están verdes y que sería dinero tirado. Todo se reduce a reuniones platónicas en el Café Royalty, de Biarritz, y en el Cabaret-Bar Basque, donde conspiran alegremente. Gabriel Maura y La Cierva también están en Biarritz, pero nadie les hace caso. La Cierva está malucho y sólo se le ve acudir los domingos a las reuniones que se celebran a la salida de misa en Sainte-Eugenie o en Saint-Charles, de Biarritz.

La vida de esta gente se reduce a ir a misa, a tomar el aperitivo en el Royalty y pasarse la tarde en el Cabaret-Bar Basque

—¿...?

—Al principio los franceses los halagaban por sacarles los cuartos. En los cafés y bares se oía de vez en cuando la "Marcha

Voteu l'Esquerra

Real", pero ahora ya se han convencido de que no tienen una gorda, que son unos señoritos ridículos y sin un céntimo, y claro está, nadie les hace caso. Todavía se tiene en Biarritz, en la avenue Reine Victoire (se refiere a la madre de Eduardo VII), una cervecería con el nombre de Alfonso XIII, y en su puerta el viejo escudo de la monarquía. Pero eso no tiene importancia; en París mismo se ven aún varios escudos de los abastecedores de la real casa. Y aquí, en Bayona, La Belle Jardinière usa todavía el escudo de proveedora.

—¿...?

—Anido es otro problema. Este, por lo menos, ha trabajado para la sanjurjada. Él celebraba reuniones en una finca del Alto Garona, y allí acudían, entre otros, el barón de Viver, el conde de Montseny y el ex ministro Aunós. Se ha dicho que estuvo en Andorra cuando los sucesos de Sevilla pero de eso yo no sé nada. También se ha dicho en España que viajaba con un pasaporte francés, y eso es verdad. Martínez Anido, cuando estuvo en el ministerio de la Gobernación, se hizo una falsa documentación y un falso pasaporte; ya en tiempos de la dictadura él viajaba con un falso pasaporte a nombre de un tal Torel o Foret, no recuerdo bien; se trataba de un pasaporte diplomático, que, como usted sabe, no caduca. Cuando en junio o julio del 31 publicó la "Gaceta" la lista de pasaportes diplomáticos que quedaban sin valor no incluyó éste, y, por tanto, Martínez Anido sigue teniendo un pasaporte diplomático español en regla a nombre de Torel o Foret. La policía francesa no puede hacer nada.

—¿...?

—Naturalmente que Anido conserva sus pistoleros. El viaja siempre con una escolta de pistoleros; entre ellos tiene a Ramón Sales, al "Gordito" y a Vilagrani, por cierto que éste último acaba de sufrir un grave accidente de automóvil, y le han amputado una pierna y un brazo, según creo. El jefe de estos pistoleros es Ramón Sales, que vive en una finca llamada Lalande, cerca de Toulouse, que la tiene arrendada Aunós.

—¿...?

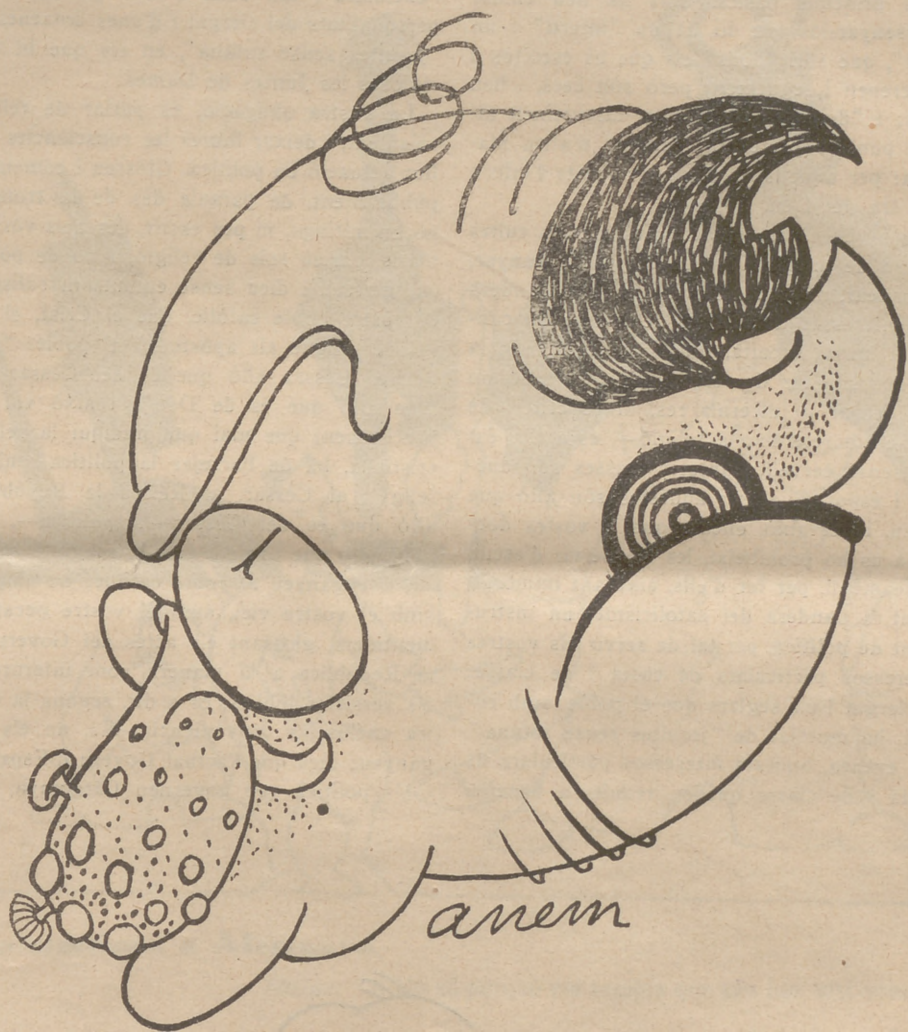
—¿Otras cuestiones quiere usted? Pues mire. A principios de verano tuvieron una reunión en el hotel Terminus de la estación de Toulouse, unos ochenta tradicionalistas. Se dice que asistió Carlos Alfonso, pero en la reunión no hicieron más que disputarse.

—¿...?

—No; el ex rey no viene por aquí; además el Gobierno francés no se lo consentiría. Yo me he informado por si había venido

—¿...?

—De esa señora no le puedo hablar; no olvide usted que D. Alfonso es un hombre casado, y su vida privada fuera del hogar es cosa que nada nos importa. ¿Sabe usted que todavía tenemos por aquí separatistas catalanes? Hace unos años, cuando usted estaba de lector en Toulouse, los separatistas eran los que ahora están con Maciá en la

Lerroux-Cambó

Mireu-los pel costat que volgueu: són les dues cares d'un mateix cap fracassat.

Generalidad; todavía viene Fontbernat con sus coros, pero ahora es un ferviente republicano español; ya no usa aquel sombrero absurdo de antes. Los separatistas de ahora se reúnen en el Café Sion de Toulouse; allí en los bulevares; los dirige un tal Soula, y todos juntos no llegan a seis.

Vienen después los recuerdos comunes de nuestra vida en la "ville rose", como llaman los franceses a Toulouse; los amigos, la vida, los acontecimientos. ¡Qué lejos están las cosas al cabo de seis años!"

Catolicisme i política

El final del comentari al discurs de Manuel Azaña a Santander que fa "El Matí" em suggereix la idea del fons d'aquest article, per sortir d'un cop, i sempre una vegada més, al pas de l'argumentació sofisticada i més que sofisticada, capciosa, que empren els periòdics que es diuen catòlics, i, més concretament, el clergat catòlic.

Per l'encapçament, sembla que era propi dir pestes del catolicisme, o que vagi camí de què els catòlics que volgueu llegir-me

pensin que sóc un secretari més. Doncs aneu errats; ni un sectari més, ni un anti-catòlic; res d'això. D'altra part, no importa el que jo sigui, ni ve al cas; tingueu en compte, però, que als catòlics m'adresco tan sols.

Si veritablement són catòlics, si per sentiment, i no per ostentació, afirmen convençuts que el nostre credo és el del Crist, i per tant us haveu d'enmirallar en les seves doctrines i en els seus actes, no us és lícit, no teniu dret a bandejar la política i la religió, i féu traïció a la vostra doctrina, fent i predicant precisament el contrari del que el Mestre us predicava. Sou més falsos els clergues i dirigents conscients de les masses catòliques, perquè abuseu de la credulitat dels vostres afiliats, als que obligeu a pensar amb el vostre cervell, ja que fins arribeu a prohibir-los el lliure comentari dels dogmes religiosos, o el que és igual, a interpretar-los segons llur cervell entengué. I són encara més culpables de fer bandera de la religió per barrejar-la amb la política, perquè, sabeu i us consta que el noranta nou i nou mil·lèsimes per cent dels catòlics que com orbs us escolten, res coneixen de la religió catòlica, ni dels seus dogmes, ni dels

VOTEU L'ESQUERRA

seus principis bàsics. Sols us heu cuidat d'ensenyar-los que hi ha un "infern" i un "cel", que són "bons" els que us escolten i us creuen i segueixen; però són cecs, i ben cecs; i "dolents" els que us discuteixen algun punt, o pretenen veure-lo d'altra manera: per aquells el cel, per aquests l'infern i la ira del Déu.

Ja sabeu el que us féu. Les masses cultes costen de dirigir, i no se les pot enganyar, embaucar, ni fer-les servir d'escut o bandera per interessos de casta o de classe. En canvi, la massa inculta, sense coneixements, la que no sap res de res, la que, per tant, no pot pensar ni discernir res, ni té criteri de res—i em refereixo a religió—, és a dir, ésser sense cervell, aquestes masses són ductils i esporuguides; i aquestes són allò que voleu, i per això, encara que la vostra doctrina us ho prohibeixi, les féu servir d'escut, d'escambell, per fer d'ells, aixecant immoralment la bandera del catolicisme, un instrument de política, per tal de servir els vostres interessos particulars de casta i de classe: el clergat i els seglars que el poble, amb encert, ha motejat de "jesuïtes sense sotana".

I encara, aquests interessos particulars de casta i de classe queden reduïts a benefici

"exclusiu", tan sols, d'unes quantes altes personalitats del clergat i d'unes dotzenes de "jesuïtes sense sotana", en els que hi van incloses les Juntes de Dames.

La vostra obligació, és parlar de religió solament, i deixar lliures les consciències per llur actuació en política. Glosseu i comenteu, públicament, de paraula des de la trona, i no en mítings, ni per escrit, des dels vostres diaris, parleu sols de religió, i no de política; glosseu i dieu sense embuts ni sofismes al vostre poble catòlic, que el Crist, el fill de Déu digué als apòstols i al poble: "Donau al Cèssar allò que és del Cèssar i a Déu allò que és de Déu"; i això vol dir precisament que mai qui prediqui la religió cristiana, ha de barrejar la política amb la religió; al Cèssar, al Rei, a la República, allò que és del Cèssar—la política—, i a Déu, allò que és de Déu,—la religió.

No enganyeu al poble catòlic; no caiguen amb el vostre vici, amb el vostre pecat de mentiders, glossant els actes del Govern de la República a la manera com interpreten els versicles bíblics, és a dir, segons la vostra exclussiva conveniència. No, no els enganyeu; dieu que l'actual Govern d'Espanya, i els polítics que governen Catalunya, van

contra els catòlics. No mentiu indignament, fent-los creure que Manuel Azaña és un secretari i que els homes de l'Esquerra Republicana de Catalunya, van contra els catòlics.

Si han estat expulsats els jesuïtes—no ho obideu—, no ho han estat perquè la Companyia de Jesús fos una institució catòlica: els jesuïtes han estat expulsats perquè anaven contra la República, perquè es rebellaven sordament contra el Poder constituït, contra l'Estat espanyol. Fixeu-vos-hi bé, catòlics, en la posició sofística dels vostres predicadors: pensant com ells, si un jutge condemnés un clergue per haver robat, volria dir, que el jutge va contra els catòlics, per haver aplicat el pes de la llei a un clergue que prescindint-ne la burlava.

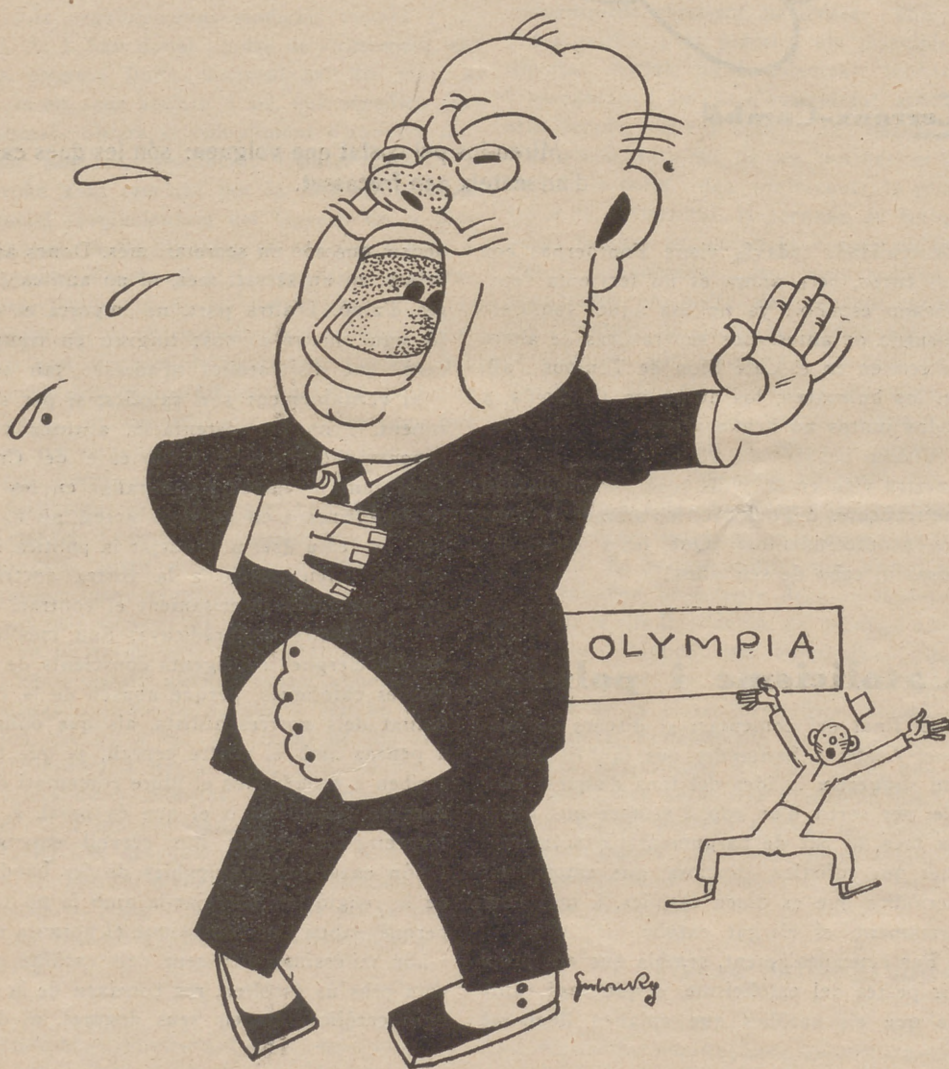
També és fals, també us enganyen quan us diuen que la República a Espanya, i els homes de l'Esquerra Republicana de Catalunya, a Catalunya, van contra els catòlics, fins a l'extrem de prohibir ensenyar religió als infants.

Mai la República nostra, mai els homes de l'Esquerra Republicana de Catalunya han dictat cap llei, ni han votat cap norma que prohibís als catòlics l'ensenyar a llurs fills la religió catòlica: el que la República ha prohibit i els homes d'esquerra Republicana de Catalunya han votat, ha estat que a l'escola (cal fixar-s'hi!), a l'escola s'ensenyi religió; no la catòlica, sinó la catòlica i totes les altres religions, encara que no siguin catòliques. Replicareu: és que també, s'ha prohibit l'ensenyament a les institucions religioses; és cert, però això no vol dir anar contra els catòlics, car totes les institucions religioses, i per tant també les catòliques poden i tenen llibertat plena per a ensenyar a xics i grans la religió catòlica: és evident doncs, que menteixen quan us diuen que la República prohibeix l'ensenyament de la religió catòlica.

Els clergues, segons la religió de Crist, tenen prohibit inmiscuir-se en les coses de la terra, per tenir solament cura de les ànimes: pequen, doncs, en fer política.

El capellà, com a capellà, no pot, com a catòlic, fer la contra a un partit polític, ni menys mentir, que és pecat mortal, fent-nos creure que la República i els homes de l'Esquerra Republicana de Catalunya, van contra la religió catòlica, expulsant els jesuïtes perquè són catòlics, i prohibint l'ensenyament de la religió catòlica.

La República, i Esquerra Republicana de Catalunya, han votat una llei expulsant els jesuïtes, perquè són catòlics? La República i els homes d'Esquerra Republicana de Catalunya, han votat una llei, que prohibeix a les institucions religioses ensenyar la religió catòlica? No i no! I això és tan cert, que jo invito els nostres diaris i els nostres clergues, a què "categòricament", sense comentaris ni explicacions, per no portar-vos a l'engany, contestin "sí o no", a les dues preguntes que precedeixen. Si tenen dignitat, cervell i comprensió, no poden, en veritat, contestar altra cosa que "no", tal com jo faig, crec i afirmo.

Provincianismes

Quan s'adonarà el senyor Lerroux que als catalans se'ls ha de parlar en català?

Dr. Malla ROBERT

Diatriba al "Jo-Jo"

El món es torna ruc. Tanta misèria,
tants famolencs envolcallats pel plò,
i veure els idiotes que passen amb la dèria
de fer ballà el "Jo-jo"?

El món es torna ruc, i cal una croada
contra aquesta imbecilitat creixent.
Qui vagi amb el "jo-jo", venteu-li plantofa-
o feu-lo caure de cul entre la gent. [da

Tenint com tenim per resoldre
tants i tan greus problemes humans,
que encara ens haguem de doldre [infants!
d'un feix d'homes que juguen pel carrer com

Bé podien morir ran de mamella,
si havien de restà amb el seny orb i masell!
Quina llàstima fan amb la rodella
que giravolta com el seu cervell!

Ja comprenem que al món hi ha mil fatleres
i molts curts de gambals dintre la humanitat,
però, si bé sabem que hi són les clavegueres,
no les voldríem veure per damunt la ciutat.

I el "Jo-jo" treu enfora la beneiteria
i la ignorància que ja sabem que hi són,
però ens indigna quan surt i ens desafia
i sembla que pretengui conquerir el món.

Hi ha desvalguts que ploren i pateixen
i gent que busca feina i no té pa,
al costat dels massafarts que es diverteixen
fent ballà el "Jo-jo" estúpid amb la mà.

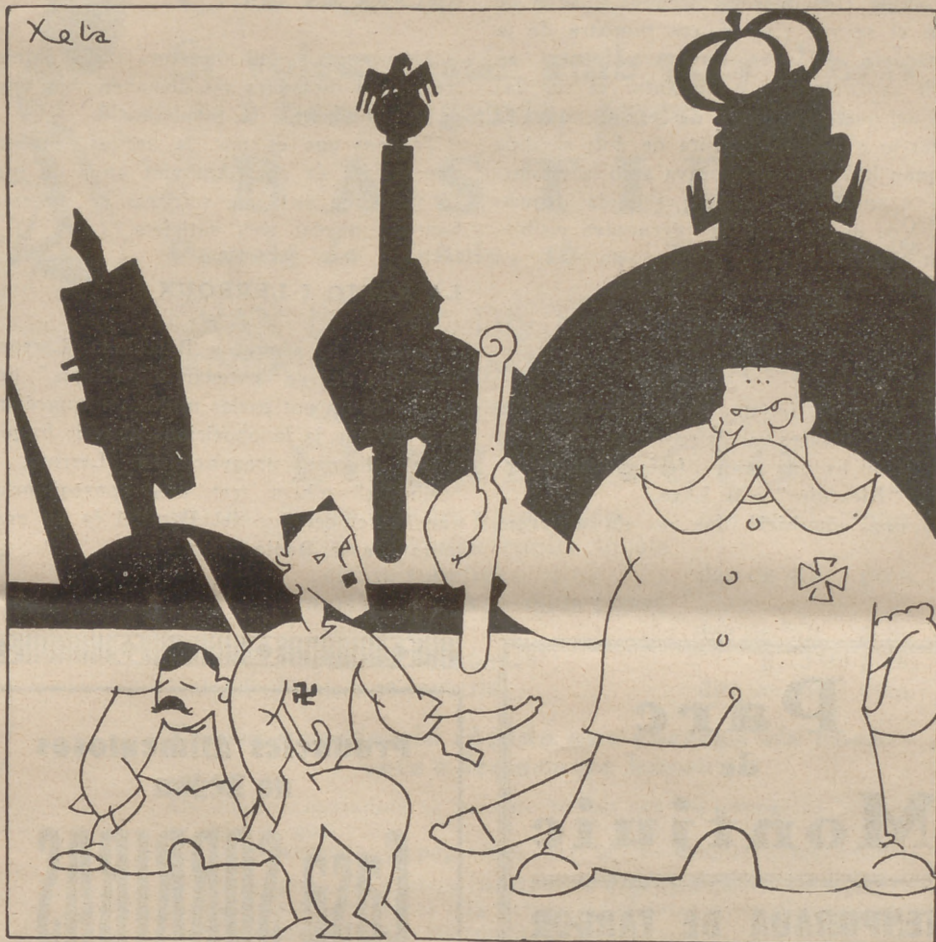
Caldria que tots ells patissin gana
i anessin amargats pel dol i el plò,
i veurien que fan el tarambana
quan fan ballà el "Jo-jo".

El món es torna ruc, i cal una croada
contra la imbecilitat.

Al "jojoïsta" venteu-li plantofada;
és una nosa de la humanitat.

Si no fes llàstima, faria riure;
però em voleu dir quants
saben llegir i escriure [mans?
dels que van pel carrè amb el "Jo-jo" a les

Salvador PERARNAU

Les eleccions a Alemanya

Hitler: —No sé perquè em sembla que ens han vist venir...

REPICS

ORADORS DE LA LLIGA

La Lliga ha començat la seva campanya electoral pels pobles de Catalunya. Això ha estat un motiu de gran alegria pels pobles. Ara, finit l'estiu als pobles fan una vida trista i ensopida.

Gràcies a les eleccions i a la Lliga tindran, però, un divertiment.

Perquè, si vegessiu com hi riuen als pobles amb els oradors de la Lliga!

N'HI HAN QUE NO VOLEN RIURE

N'hi han, però, que no volen riure. N'hi han que tenen mal genit. A Vilamajor no trobaren qui presentés els oradors, no els deixaren parlar.

I a Mollet per poc han de fugir: tenien intencions d'apedregar-los. Pobres senyors de la Lliga! Ells que anaven a divertir el poble! Ells que tot ho fan per a divertir el poble!

Decididament, n'hi han de desagraïts.

UN ORADOR DE LA LLIGA

En els equips d'oradors de la Lliga, d'oradors rurals—o sigui de bosc—hi ha un capellà. Un capellà sempre hi fa bonic en les files de la Lliga. La Lliga sempre ha fet una certa pudoreta de fabricant i de capellà.

No direm el nom d'aquest capellà—d'aquest capellà de bosc—, no l'estamparem en aquestes pàgines. Direm tan sols que el passat diumenge a Sant Vicents de Castell i a Tordera, aquest capellà de bosc feia propaganda electoral per la Lliga.

No valdria més que es limités a les seves funcions, que són les de servir Déu?

POCA MEMORIA

Si, els homes de la Lliga—sobretot els de "La Voz de su Amo"—tenen poca memòria. O molta barra, aneu a saber!

L'altre dia, en ple Ajuntament, Pel·licena Camacho, regidor de la Lliga i director de "La Voz de su Amo" deia que "la restauració no és possible i àdhuc admetent la possibilitat d'aquesta restauració no vindria a Espanya".

PERE BADOSA
ORTOPÈDIC

CONSULTA: D'11 a 1 i de 6 a 8
(excepte dies festius)

Carrer de Santa Anna, núm. 23, pral. - Telèfon núm. 14581 - BARCELONA

S'oblida el senyor Pellicena Camacho de quan el senyor Cambó era ministre de la monarquia, de quan intentava formar un partit centrista per a aguantar el rei lladre, de quan, fugitiu i destronat, anava a visitar-lo a París en visita de dol; s'oblida de quan la Lliga col·laborava amb la monarquia i amb la dictadura; s'oblida de quan "La Voz de su Amo" es decantava visiblement del costat de la monarquia.

Cal tenir més memòria.

UNA ADQUISICIO

La Lliga ha fet una gran adquisició: la de Solà Cañizares, el defensor de "Ricardito". No hi ha una gran diferència entre defensar "Ricardito" o la Lliga.

Es una adquisició que no els envegem pas.

ENCARA ES POC

Als generals del directori i als ministres de la dictadura els demanen vint anys de confinament i la inhabilitació.

Trobem que és poc, la veritat. Trobem que encara és poc. Amb vint anys de presó per cada any que sofrim de directori hauríem quedat més satisfets.

LA RADIO I LERROUX

Lerroux ha vingut a Barcelona. Lerroux ha parlat des de l'escenari d'"Olimpia", que és des de on pot parlar millor un comediant com ell que ja fa oposicions al retir forçós.

Del discurs pronunciat per Lerroux a "Olimpia" n'hem tret una conseqüència: que l'ex-emperador del Paral·lel és un enamorat de la Radio.

L'home volia parlar davant del micròfon, i no hi havia micròfon. I ell això ha cregut que era una tirania. I era pietat: li volien evitar que es comprometés una vegada més.

MES DE LERROUX

Lerroux, parlant de la genteta d'Acció Catalana, i posant-se al seu costat, ha fet una frase. I ha dit: "Me da la gana decirlo en español, no en catalán".

Digui-ho com vulgui, senyor Lerroux. De totes maneres, tampoc l'escoltarem.

LERROUX, ENCARA

A Lerroux li sembla una injustícia l'atac que Hurtado ha dedicat a la Lliga.

Sí, és clar...

Imp. "La Campana", Om. 8.—Barcelona

Parc
de
Montjuic

TEMPORADA DE TARDOR

Tots els diumenges,
dematí i tarda

SARDANES

Productes Alimentosos
de Règim

Casa SORRIBAS

Salmeron, 222 - Llíria, 62
BARCELONA

Teatre Català Romea
Compania VILA-DAVÍ

Avui, dissabte, tarda, a les cinc:
La volta al món en patinet
Nit, a un quart d'onze:
Desitjada

Demà, diumenge, tarda, a dos quarts de quatre:
La volta al món en patinet
A dos quarts de sis:
La puntaire
Nit, a un quart d'onze:
Desitjada

Casa de Caritat de Barcelona

SERVEI PUBLIC DE POMPES FUNEBRES

Direcció i Oficines: EDIFICI DE LA CASA DE LA CARITAT, Carrer de Torres Amat, núm. 8; Telèfons 16524, 16525 i 16526.

Subcentrals: Carrer del Clot, núm. 71; Telèfon 50641. Carrer Creu Coberta, núm. 91; Telèfon 73361.

Sucursals: Carrer de Sant Andreu, número 221; Telèfon 51051. Plaça del Centre (Sans), núm. 4; Telèfon 33471. Passeig del Triomf, núm. 17; Telèfon núm. 52012. Carrer de Sarrià, núm. 72; Telèfon 73632.

Badalona: Carrer Reial, núm. 110; Telèfon 87 B. Carrer de Fermí Galan (S. Adrià), 26; Telèfon 248.

Hospitalet: Central: Laureà Miró, núm. 60; Telèfon 23 H. Sucursals: Pi i Margall, número 90; Tel. 31226. Progrés (Coll Blanc), núm. 58; Telèfon 31227.

Santa Coloma de Gramenet: Carrer d'Anselm Clavé, número 13.

CIUTADANS

Si voleu vestir amb pocs diners
i ben elegants, aneu a can

BASTIDA

Passeig de Gràcia, 18 - Telèfon 15247

GRAN BASAR DE SASTRERIA I CA-
MISERIA SISTEMA NORD-AMERICÀ
on trobareu amb preus de

LIQUIDACIÓ

100.000	Trajos i Abrics tipos reclam.	des de 20	ptes.
100.000	Trajos i Abrics confeccionats classe superior	des de 40	ptes.
.....	Trajos i Abrics a mida classe superior.	des de 50	ptes.
100.000	Pantalons econòmics	a 5'95	ptes.
100.000	Pantalons fantasia	des de 8	ptes.

Tenim una Secció ràpida que entrega els encàrrecs a les quatre hores

Als nostres aparadors, a més de seduir vos els preus, us seduirà el bon gust.

No teniu necessitat de pagar més car el que no és millor ni més ben fet.

Obsequiem als nostres clients amb segells d'Estalvi Popular, de la Caixa de Pensions per a la Vellesa i Estalvi, i altres diversos presents, segons l'import de les compres.

NOTA.—Els que de fora de Barcelona vulguin servir-se de la nostra casa poden escriure i adjuntant 0'25 pessetes en segells rebran figurins, mostres i un sistema especial per aprendre's mides, amb les instruccions per rebre l'encàrrec abans dels sis dies.

EROTYL

Específic de l'

ASTENIA GENITAL (IMPOTENCIA)

(MANCA DE VIGOR SEXUAL)

De la eyaculació prematura (pèrdues seminals); de la Feblesa y molt efícaç per a combatre la NEURASTENIA, en totes les seves manifestacions.

Es el més poixant estimulante de l'activitat neuro-espino-médulo-genital. Sinèrgic i homo-estimulasa de les glàndules intersticials. Producte pluriglandular, completament inofensiu. Mai perjudica, ni lesiona cap orgue, ni el funcionament dels mateixos.

No conté, ni estricnina, ni fòsfurs, ni cantàrides, ni cap altre medicament excitant

PRODUCTE MAGNE E INSUSTITUIBLE PER A RECOBRAR LA PERDUDA FELICITAT CONJUGAL. PROSPECTES GRATIS

Laboratoris Farmacològics del Dr. W. Dutrem
Alt de Sant Pere, 50 - BARCELONA - Telèfon 18631

Preu: 21'75 ptes.

LA CAMPANA DE GRACIA

LA CANÇÓ D'“ELS SEGADORS”
TÉ UNA LLETRA NOVA I VELLA.
PASSEN SEGLES LENTAMENT
I EL SENTIT NO ES DESASSEMBLA.
“LO GRAN COMPTE D'OLIVAR
SEMPRE LI BURXA L'ORELLA:

—ARA ÉS L'HORA, SENYOR REI,
ARA ÉS L'HORA DE FER GUERRA...”
POBRES MONARQUICS GARNEUS,
QUIN TIP D'AGITAR MISÉRIES!
NO PORTEN “EL REI” AL COS?
DONCS SENYAL QUE SÓN DE DRETA!